

STRIJDER

JULIE KAGAWA

Vertaling Karin de Haas

Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2017 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *Legion*
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Ltd.
Bewerking: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises Ltd.
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2480 6
NUR 285
Eerste druk juni 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL I
OPOFFERINGEN ZIJN
NOODZAKELIJK

DANTE

Ze werd altijd voorgetrokken.

‘Ember.’ Meneer Gordon slaakte voor de tweede keer in korte tijd een zucht. ‘Let alsjeblieft op. Dit is belangrijk. Luister je wel?’

‘Ja,’ mompelde mijn tweelingzus. Ze keek niet op van haar bureau, maar ging door met het tekenen van stripfiguurtjes in haar leerboek. ‘Ik luister.’

Meneer Gordon fronste zijn wenkbrauwen. ‘Goed dan. Kun je me vertellen hoe het vlezige deel van een mensenoer wordt genoemd?’

Ik stak mijn hand op. Zoals verwacht, negeerde meneer Gordon me.

‘Ember?’ drong hij aan toen ze geen antwoord gaf. ‘Weet je het antwoord op de vraag?’

Met een zucht legde Ember haar potlood neer. ‘De oorlel,’ zei ze op een toon waaruit duidelijk bleek dat ze zich verveelde en dat ze liever ergens anders zou zijn.

‘Inderdaad.’ Meneer Gordon knikte. ‘Het vlezige deel van een mensenoer is de oorlel. Heel goed, Ember. Noteer dat. Het komt morgen terug in de toets.’

Goed,’ vervolgde hij, terwijl Ember iets in haar schrift krabbelde. Ik betwijfelde of het over die oorlel ging, of dat het sowieso ook maar iets met de toets te maken had, en dus schreef ik zelf de definitie op, voor het geval ze die zou vergeten. ‘Volgende vraag. Mensenhaar en vinger-nagels zijn gemaakt van dezelfde materie als de klauwen en de hoorns van een draak. Hoe heet deze materie? Ember?’

‘Eh...’ Ember knipperde met haar ogen. Ze had duidelijk geen idee. ‘Kweetnie.’

Ik wilde mijn hand opsteken, maar ik bedacht me. Het had geen zin.

‘We hebben dit gisteren besproken,’ zei meneer Gordon streng. ‘De hele les ging over de menselijke anatomie. Je zou dit moeten weten. Het haar en de nagels van een mens, en de klauwen en de hoorns van een draak, zijn allemaal gemaakt van...’

Kom op, Ember, zei ik in gedachten tegen haar. Je weet het best. Het zit in je hoofd, al heb je gisteren het grootste deel van de les uit het raam zitten staren.

Ember haalde haar schouders op en liet zich onderuitzakken op haar stoel. Haar houding zei: ik heb hier helemaal geen zin in.

Onze leraar zuchtte en wendde zich tot mij. ‘Dante?’

‘Keratine,’ antwoordde ik.

Hij knikte tevreden, maar richtte toen zijn aandacht weer op Ember. ‘Inderdaad, keratine. Je broer heeft opgelet,’ zei hij, terwijl hij haar met samengeknepen ogen aankeek. ‘Waarom kun jij dat niet?’

Er verscheen een boze uitdrukking op Embers gezicht. Er was geen betere manier om haar kwaad te krijgen dan haar met mij te vergelijken. ‘Ik snap niet waarom ik het verschil zou moeten weten tussen schubben en menselijke teennagels,’ mopperde ze, haar armen kruisend. ‘Wat maakt het uit hoe het heet? Ik durf te wedden dat mensen ook niet weten dat haar van ketamine is gemaakt.’

‘Keratine,’ verbeterde meneer Gordon haar met gefronste wenkbrauwen. ‘En het is van het grootste belang dat je precies weet waar het lichaam uit bestaat waar je naar transformeert. Als je mensen perfect wilt imiteren, moet je alles over hen weten. Ook de dingen die ze zelf niet weten.’

‘Toch vind ik het stom,’ mompelde Ember. Ze staaarde verlangend door het raam naar buiten, naar de woestijn en de hoge hemel achter het hek van gaasmetaal, dat het terrein omheinde.

Het gezicht van onze leraar verstrakte. ‘In dat geval zal ik je een

goede reden geven om je best te doen. Als jij en Dante morgen niet op zijn minst vijftien procent op jullie toets scoren, hebben jullie allebei een maand lang geen toegang tot de spelletjesruimte.' Ember schoot overeind, haar ogen wijd opengesperd van verontwaardiging, en meneer Gordon zond haar een kil glimlachje. 'Zó belangrijk vindt Talon het dat jullie de menselijke anatomie kennen. Dus als ik jullie was, zou ik maar eens hard gaan leren.' Hij gebaarde naar de deur. 'Jullie kunnen gaan.'

'Het is hartstikke oneerlijk,' foeterde Ember terwijl we over het stoffige voorplein naar onze slaapzalen liepen. Boven ons hoofd brandde de zon van Nevada, die de kilte van het met airconditioning uitgeruste klaslokaal verjoeg en mijn huid verwarmde. Of moest ik zeggen, mijn epidermis?

Ik grijnsde om mijn eigen grapje, waar Ember natuurlijk niets van zou snappen. En al was dat wel zo, dan zou ze het in haar huidige stemming niet kunnen waarderen.

'Gordon is een pestkop,' gromde ze. Ze schopte tegen een steentje, zodat het over de stoffige ondergrond stuitte. 'Hij kan ons niet een hele maand verbieden om naar de spelletjesruimte te gaan. Dat slaat echt nergens op. Ik zou gek worden; er is hier verder geen bal te doen.'

'Tja, je zou kunnen proberen om op te letten,' opperde ik toen we bij het langgerekte betonnen gebouw aan de rand van het hek kwamen. Zoals verwacht, viel die opmerking niet goed.

'Hoe moet ik nou opletten als alles zo saai is?' snauwde Ember terwijl ze de deur opende. Het woonvertrek was zo koel, dat het bijna onaangenaam was. Een stel leren banken stond in L-vorm om een salontafel heen, en aan de muur ertegenover hing een grote televisie met een glanzend, donker scherm. Er zaten wel honderd kanalen op, van scifi tot nieuwszenders tot films en sport. Het was een poging om ons tevreden te houden, vermoedde ik, hoewel het bij Ember nooit had

gewerkt. Ze was liever buiten dan dat ze urenlang met haar neus voor de tv zat. Het vertrek was smetteloos schoon, ondanks de rotzooi die een zekere tweelingzus er vrijwel elke dag van maakte.

Ember liep naar een van de banken en gooide haar boeken op de zitting. ‘Ze laten me nooit eens met rust,’ ging ze verder, zonder aandacht te besteden aan het schoolboek dat van het leer gleed en op de grond viel. ‘Ze lopen me voortdurend op te juttten. Haal hogere cijfers, leer sneller, let beter op. Wat ik ook doe, het is nooit goed genoeg.’ Ze wierp me een half komische, half bittere blik toe. ‘Bij jou doen ze dat nooit, Tweedledum.’

‘Misschien komt dat doordat ik wél oplet.’ Ik zette mijn tas op de tafel en liep naar de keuken om iets te drinken te halen. Onze inwonende voogd, meneer Stiles, was nergens te bekennen, dus ik nam aan dat hij weg was, of in zijn kamer zat. ‘Ze hebben geen reden om aan mijn hoofd te zeuren.’

‘Ja nou, je weet niet half wat een bofkont je bent,’ mopperde Ember, die de gang naar haar kamer in liep. ‘Als je me zoekt, dan zit ik in mijn kamer om die stomme toets van morgen in mijn kop te stampen. Als je lawaai hoort, niet schrikken. Waarschijnlijk heb ik dan gewoon mijn hoofd door de muur geramd.’

Tuurlijk, dacht ik, toen ze de deur van haar kamer met een klap achter zich dicht had getrokken. Een bofkont.

In de keuken schonk ik een glas sinaasappelsap voor mezelf in. Ik ging op een ontbijtkruk zitten en staarde peinzend in het glas.

Een bofkont, had Ember me genoemd. Natuurlijk zag zij het zo. Zij was het lievelingetje, degene die al hun aandacht kreeg. Zo was het altijd geweest. In onze elf jaar samen hadden onze leraren haar altijd als eerste vragen gesteld, haar als eerste dingen laten zien, er altijd voor gezorgd dat ze wist wat ze deed. Ze hadden hoge verwachtingen van haar en stonden erop dat ze naar behoren presteerde, zonder dat het hun opviel – of dat het hun iets kon schelen – dat ik de antwoorden al

kende. En wanneer het me een keer lukte om hun aandacht te trekken, gebruikten ze me als voorbeeld voor mijn zus. Kijk, Dante kent de antwoorden. Dante heeft dit al geleerd. Ik zou er een moord voor doen als ze daardoor half zo aardig tegen mij zouden zijn als tegen haar.

Ik dronk het glas leeg, zette het in de vaatwasser en liep door de gang naar mijn kamer. Ik moet gewoon beter presteren, dacht ik, en vastberadenheid maakte zich van me meester. Ik moest hard werken voor de aandacht die mijn zus als vanzelf leek te krijgen. Ember was opvliegend en zat de helft van de tijd in de problemen; het was aan mij om op ons allebei te letten. Maar als ik tegelijkertijd hard bleef werken en bleef uitblinken, zouden ze zich uiteindelijk realiseren dat ik altijd beter presteerde dan mijn tweelingzus. Ze zouden zich realiseren dat ik de slimste was, dat ik degene was die alles goed deed. Als Talon niet opmerkte wat ik in mijn mars had, dan zou ik er wel voor zorgen dat ze het zagen.

‘Meneer Hill? De Oudste Draak verwacht u. Kom alstublieft binnen.’

Gezeten op een bank in de koude, felverlichte hal, hief ik mijn hoofd en keerde ik abrupt terug naar het heden, de donkere gedachten en de herinneringen aan het verleden van me af schuddend. De laatste tijd had ik veel aan Ember gedacht en over haar gepiekerd. Was dat uit schuldgevoel, omdat ik haar in de steek had gelaten? Omdat ik niet in staat was geweest mijn tweelingzus tegen haar ergste vijand te beschermen: zichzelf?

Ik stond op, knikte naar de menselijke assistent en liep naar de enorme deuren van het kantoor van de Oudste Draak. Zo mocht ik niet meer denken. Ik was geen elfjarig jongetje meer, dat wanhopig graag wilde bewijzen dat hij iets waard was. Ik was niet langer de sneue, genegeerde tweelingbroer van de dochter van de Oudste Draak. Nee, ik had mezelf en Talon bewezen dat ik een waardige erf-

genaam was. Ik was de rechterhand van de Oudste Draak, degene aan wie ze Talons belangrijkste campagne had toevertrouwd.

En als alles liep zoals ik van plan was, dan zou ik Talon op een dag leiden. Ooit zou dit allemaal van mij zijn. Ik was heel, heel dicht bij het doel dat ik mezelf al die jaren geleden had gesteld. Ik mocht nu niet aarzelen.

De enorme houten deuren van het kantoor van de CEO doemden voor me op, met koperen handvatten, die glommen in het licht. Ik klopte niet aan, wachtte niet tot de Oudste Draak me naar binnen zou roepen. Ik opende gewoon de deuren en ging het kantoor binnen.

De Oudste Draak zat aan haar bureau. Haar perfect verzorgde nagels vlogen klikkend over het toetsenbord, en haar ogen waren strak op het computerscherm gericht. Ook al keek ze me niet aan, haar aanwezigheid vulde evenzogoed het kantoor, indrukwekkend en angst-aanwendend. Ik liep zachtjes het vertrek door en ging met mijn handen achter mijn rug voor het bureau staan. Het was één ding om op elk moment het kantoor van de Oudste Draak binnen te mogen lopen. Maar het was iets anders om de Oudste Draak te storen voordat ze een teken had gegeven dat ze je aanwezigheid had opgemerkt. Ik was de erfgenaam van een van de grootste imperiums in de zakenwereld, maar zij was nog steeds de CEO van Talon en de machtigste draak ter wereld. Zelfs de zoon van de Oudste Draak diende zich aan het protocol te houden.

De Oudste Draak zei niets en keek niet op van haar werk, dus ik wachtte zwijgend tot ze klaar was. Ten slotte klikte ze met de muis, schoof ze het toetsenbord onder haar computer en keek ze me aan. Groene ogen, identiek aan die van Ember en mij, doorboorden de ruimte tussen ons.

‘Dante.’ Ze glimlachte, en in tegenstelling tot veel andere draken, die alleen een glimlach konden imiteren, leek het bij haar oprecht. Natuurlijk was dat precies wat haar zo gevaarlijk maakte; je wist nooit of

datgene wat ze je liet zien, echt was of niet. ‘Fijn om je weer te zien. Hoe was je terugreis?’

‘Prima, mevrouw. Dank u.’

Ze knikte, kwam overeind en gebaarde naar de twee stoelen die voor het bureau stonden. Gehoorzaam liet ik me op de ene zakken, en ik sloeg mijn benen over elkaar, terwijl de Oudste Draak om het bureau heen liep en me doordringend aanstaarde. Ik kreeg bijna geen lucht meer, maar ik leunde met een kalm en tegelijk verwachtingsvol gezicht naar achteren, zonder iets van mijn angst te laten blijken.

‘De plannen zijn in beweging gezet,’ zei de Oudste Draak. Haar zachte stem bezorgde me een huivering. ‘Vrijwel alles is voorbereid. Er ontbreekt nog maar één ding. Een laatste ding dat we moeten regelen.’

Mijn hartslag versnelde. Ik kon wel raden wat dat laatste ding was. Natuurlijk ging het om háár. Zelfs nu besepte ze nog niet hoe belangrijk ze was.

‘Ember Hill moet worden teruggehaald,’ vervolgde de Oudste Draak op een beangstigend dringende toon. Ik kreeg kippenvel, en iets in me kromp in doodsangst ineen terwijl de Oudste Draak me met die vreselijke blik doorboorde. ‘Het is van levensbelang dat ze naar Talon terugkeert. Er is geen ruimte meer voor fouten. We gaan het als volgt aanpakken...’

EMBER

Hij was dood.

Ik zat geknield in het zout en koesterde Garrets roerloze lichaam op mijn schoot. De zon klom langzaam boven de vlakke uit en kleurde het verlaten landschap bloedrood. Het gezicht van de soldaat was slap en bleek, en zijn huid was nog warm terwijl hij in mijn armen doodbloedde. Om me heen nam ik drukte waar, flitsen van beweging, en ik hoorde schreeuwende stemmen, vragen die misschien wel tot mij waren gericht. Maar niets leek werkelijk. Garret was dood. Ik was hem kwijt.

‘Shit, hij bloedt leeg.’ Dat was Riley, die aan de andere kant van de soldaat knielde, met een bloederige lap tegen zijn zij gedrukt. ‘We kunnen niet op een ambulance wachten. Hij is er binnen twee minuten geweest als we niet meteen iets doen.’

‘Hier,’ klonk een andere stem achter me. Tristan St.-Anthony, Garrets voormalige partner en een soldaat van St.-Joris, liet zich naast Riley op zijn knieën vallen. Hij had een grote plastic doos in zijn handen, en toen hij het deksel eraf rukte, bleek die vol te zitten met verband, gaas en andere medische benodigdheden. ‘Ik kan ter plekke een transfusie uitvoeren,’ zei Tristan, terwijl hij een lange doorzichtige slang onder uit de doos haalde, ‘maar ik heb niet de goede bloedgroep. Zijn lichaam zal het afstoten als het geen match is.’

‘Wat heeft hij nodig?’ vroeg Riley kortaf.

‘O-positief.’

‘Shit.’ Riley stak zijn hand in de doos en haalde er iets uit wat metaalig schitterde in het koude licht. Heel even staaarde hij ernaar, alsof hij een besluit probeerde te nemen. ‘Ik lijk wel gek,’ mompelde hij, en hij

sneed met het scalpel in zijn arm, vlak boven zijn elleboog. Bloed welde op en sijpelde langs zijn huid, en mijn maag trok samen.

Tristans ogen gingen wijd open. ‘Ben jij –’

‘Hou je mond en steek die slang in zijn arm voor ik hier nog meer spijt van krijg.’

Vlug deed Tristan wat hem was opgedragen. Riley stond op, met het andere uiteinde van het doorzichtige plastic in zijn hand.

‘Ik lijk wel gek,’ herhaalde hij hoofdschuddend, en hij stak het uiteinde van de slang in zijn bovenarm.

Er liep een donkerrood stroompje uit zijn arm, dat loom door het plastic kroop, naar de stervende soldaat. Gefascineerd staaarde ik naar de bloedrode vloeistof, tot de stem van Riley me uit mijn verwaasde toestand rukte.

‘Wat zit je daar nou te zitten, Furie! Lap die vent op voordat mijn bloed uit zijn lijf loopt.’

Ik sprong op, maar Tristan was al bezig. Met een grimmige vastberadenheid haalde hij jodium, verband en naald en draad tevoorschijn. Hij keek op, en toen zijn donkerblauwe ogen de mijne ontmoetten, zag ik de rauwe emotie achter het zorgvuldig opgebouwde masker van de soldaat. Ik voelde een brok in mijn keel. Voorzichtig legde ik Garret op de grond, en ik pakte de spullen aan die Tristan in mijn handen duwde. Minutenlang deden we ons uiterste best om te voorkomen dat onze dierbare soldaat op de kale vlaktes buiten Salt Lake City zou sterven, terwijl Riley met een gezicht als een donderwolk boven ons uittorende, door een dun straaltje rood met Garret verbonden.

RILEY

Oef, ik begon draaiërig te worden.

Ik wankelde en klemde mijn tanden op elkaar toen een golf van duizeligheid me overspoelde. Gelukkig leken Ember en St.-Anthony, die nog steeds over de soldaat heen gebogen zaten, het niet op te merken. Ze hadden zijn vele wonden verzorgd, door er gaas op te leggen of ze te hechten, en nu lag hij tussen hen in op de zoutvlakte, roerloos als de dood en haast zo wit als de grond onder hem. Ik keek naar Ember, naar de sporen die de tranen op haar wangen hadden achtergelaten, en ik vroeg me af of ze om mij zou huilen als ik ooit het loodje zou leggen.

‘Leeft hij nog?’ vroeg ik nors.

St.-Anthony voelde aan de pols van de soldaat, knikte en leunde met een zucht naar achteren op zijn hielen. ‘Ja,’ antwoordde hij al even bondig. ‘Voorlopig wel.’

‘Dat is mooi. Ik zou flink balen als ik voor niks zo misselijk was geworden.’ Ik keek toe toen hij het slangetje voorzichtig uit de arm van de soldaat trok en de opening verbond. Het uiteinde van de slang viel op de grond, en mijn bloed druppelde over het zout.

‘Julie moeten gaan,’ zei St.-Anthony zacht, zonder me aan te kijken. ‘Haal hem hier weg. Voordat de rest van de Orde komt opdagen.’

Ik knikte vermoeid. ‘Ik zal Wes bellen,’ zei ik tegen Ember. Mijn menselijke vriend, de hacker, stond stand-by, klaar om ons te hulp te schieten als er iets verkeerd zou gaan. En in dit geval kon je wel stellen dat er iets zéér verkeerd was gegaan. ‘Als het goed is, is hij er binnen een paar minuten.’

Ze knikte zonder op te kijken, al haar aandacht op de soldaat ge-

richt. Ik onderdrukte de grom die in mijn keel rommelde, haalde mijn telefoon uit mijn zak en drukte op een vertrouwde toets.

‘Je bent toch niet dood, hè?’ vroeg de gespannen Brits-Engelse stem aan de andere kant van de lijn.

Ik zuchtte. ‘Ja, Wes, ze hebben mijn hoofd van mijn romp geschoten, en dit is mijn geest die vanuit het hiernamaals tot je spreekt. Wat denk je zelf?’

‘Je belt me, dus ik neem aan dat het niet volgens plan verlopen is. Heeft St.-Joris het voor elkaar gekregen om zich te laten vermoorden?’

Ik keek naar Ember en de soldaat. ‘Misschien.’

‘Misschien? Wat is dat nou voor antwoord? Hij is dood, of niet.’

‘Het is ingewikkeld.’ Ik legde zo beknopt mogelijk uit hoe de zaken ervoor stonden, en wat er aan deze situatie vooraf was gegaan. Wes wist al dat Garret door de Patriarch, de leider van St.-Joris, was uitgedaagd voor een duel op leven en dood. De soldaat had de man op het nippertje verslagen en hem gedwongen zich over te geven zodat er een eind aan het gevecht zou komen. Toen had hij een fout gemaakt. Hij had het leven van de man gespaard. En toen de soldaat wegliep, had de Patriarch zijn pistool getrokken en hem in de rug geschoten. Dat initiatief had direct een eind gemaakt aan zijn leven, want een van zijn eigen secondanten had gereageerd door zijn voormalige leider met kogels te doorzeven. Dat had de soldaat, die nu voor dood op de zoutvlakte buiten de stad lag, echter niet meer geholpen.

‘Die zogenaamde erecoode van St.-Joris blijkt dus geen barst voor te stellen,’ mompelde ik toen er aan de andere kant van de lijn een geschokte stilte viel. ‘We moeten de soldaat en onszelf hier zo snel mogelijk weg zien te krijgen. Denk je dat je dat kunt regelen?’

‘Allemachtig, Riley.’ Wes slaakte een zucht. ‘Kun je nou nooit eens iets ondernemen zonder dat een van jullie bijna het loodje legt?’ Er viel een pauze, en ik hoorde het gerommel van een motor die tot leven

kwam. ‘Ik kom zo snel als ik kan. Het zou fijn zijn als er in de tussentijd niemand wordt neergeschoten.’

‘Nog één ding,’ Ik dempte mijn stem tot een fluistering en ging met mijn rug naar het trio op de grond staan. ‘Ik stel het noodprotocol in werking. Stuur het signaal naar alle schuilhuizen in het netwerk.’

‘Shit, Riley,’ zei Wes geschrokken. ‘Is het zo erg?’

‘De leider van St.-Joris, hun hoogsteigen maharadja, is zojuist gedood. Zelfs als ze ons de schuld niet geven – wat ze ongetwijfeld wel zullen doen – dan leidt dit tot complete chaos. Ik wil niet dat een van ons buiten rondloopt wanneer de hel losbreekt. Niemand verroert zich of steekt ook maar een schub buiten de deur tot ik zeg dat het weer kan.’

‘Wel verdomme,’ mompelde Wes, en ik hoorde zijn vingers door de telefoon over het toetsenbord vliegen. Zelfs wanneer hij stand-by stond, had Wes zijn laptop altijd bij de hand. ‘Ik stel het protocol... nú in werking.’ Opnieuw slaakte hij een vermoeide zucht. ‘Goed, dat is voor elkaar. Ik neem aan dat we nu naar onze schuilplaats gaan en afwachten tot de Orde ontploft wanneer ze het nieuws horen.’

‘Schiet op, Wes.’

‘Jippie. Ik kom eraan.’

Ik stopte mijn telefoon weg, keek naar St.-Anthony en dwong mezelf te grijnzen. ‘Ik neem aan dat jullie geen brancard bij je hebben.’

‘Toevallig wel.’ De andere soldaat zat nog steeds naast het lichaam van Sebastian geknield. Zijn stem was vast, maar ik zag een nauwelijks waarneembare huivering door hem heen trekken. ‘De Orde is altijd overal op voorbereid. Hoewel we dachten dat het maar... één lichaam zou zijn.’

Er voer een rilling door me heen. Ik keek op en staarde naar de roerloze, in het wit geklede gedaante die een paar meter verderop op de grond lag. Net als de soldaat zat hij onder het bloed. De achterkant van zijn eens zo smetteloze uniform was met rood bespat op de plek-

ken waar de kogels in zijn lichaam waren gedrongen. De Patriarch van de Orde van St.-Joris was dood op de grond gestort, met op zijn gezicht een verstarde uitdrukking van ongeloof en woede.

Ik zou ook raar staan te kijken als ik een aantal keer in mijn rug werd geschoten door een van mijn eigen soldaten. En niet degene die ik tot een duel op leven en dood had uitgedaagd.

‘Tristan St.-Anthony.’ Achter ons klonk een lage, kille stem. Ik zag dat de mens heel even zijn ogen sloot voor hij opkeek.

‘*Sir.*’

‘Sta op. Kom onmiddellijk bij die draken vandaan.’

St.-Anthony gehoorzaamde direct, hoewel zijn bewegingen stijf waren toen hij overeind kwam en bij Ember en mij vandaan liep. Met een geofende neutrale uitdrukking keerde hij zich naar de man toe die achter ons stond. Martin, zo had de Patriarch hem genoemd. Luitenant Martin. Het was geen grote man, en ook niet lang, maar hij was ouder dan wij en straalde de autoriteit uit die ik vaker bij commandanten en doorgewinterde drakendoders had gezien. St.-Anthony stond stram in de houding en staarde recht voor zich uit terwijl de ander hem met onbewogen zwarte ogen opnam.

Ik keek gespannen toe, me afvragend of de luitenant de jongere soldaat ter plekke neer zou schieten. Een standrechtelijke executie wegens de moord of de Patriarch, misschien, hoewel St.-Anthony naar mijn idee precies had gedaan wat hij moest doen. Het was de taak van de secondanten om ervoor te zorgen dat het duel eerlijk verliep, dat niemand zich ermee bemoeide, valsspeelde of het gevecht op welke manier dan ook beïnvloedde. Sebastian had gewonnen, de Patriarch had zich overgegeven, en het duel was duidelijk voorbij geweest. Dat de Patriarch Sebastian in de rug had geschoten, was niet alleen extreem laf. Er bleek ook onbetwistbaar uit dat de Patriarch schuldig was, en St.-Anthony had op de juiste manier gereageerd. Misschien was het een impuls geweest, en begon hij zich nu pas te realiseren wat

hij had gedaan, maar zonder hem waren ze waarschijnlijk allebei door twee wraakzuchtige draken tot as verpulverd.

Ik had echter geen idee wat het beleid bij de Orde was. Ik wist alleen dat ze heel streng waren, op het fanatieke af. Misschien maakte het niet uit wat de Patriarch had gedaan. Misschien stond er een onmiddellijke doodstraf op het vermoorden van de geëerde leider van St.-Joris, wat de bedoeling ervan ook was geweest. Dat zou me niet verbazen.

Te oordelen naar de uitdrukking op het gezicht van St.-Anthony, zou het hém ook niet verbazen.

De commandant nam de jongere man een poosje zwijgend op, en zuchtte toen. 'Je hebt gedaan wat je moest doen, St.-Anthony,' zei hij stijfjes, en de ander keek abrupt op. 'Je hebt gehandeld volgens de regels van St.-Joris. De Patriarch was schuldig, en zijn laffe daad vroeg om onmiddellijke represailles.' Zijn stem paste niet helemaal bij zijn gezichtsuitdrukking, alsof hij er alles voor over zou hebben om te geloven dat het niet waar was. 'Je hebt je plicht gedaan, hoewel de raad het misschien anders zal zien,' voegde hij eraan toe, waarop St.-Anthony in elkaar kromp. 'Maar ik zal het voor je opnemen en mijn best doen om ervoor te zorgen dat je niet gestraft wordt.'

'*Sir*,' bracht St.-Anthony uit, terwijl de andere officier aan kwam lopen, het zout krakend onder zijn voeten. Hij was ouder dan de andere twee, met een witte baard en een ooglapje, en hij keek naar ons met een gezicht dat vertrokken was van haat.

'Vergis je niet, draken,' snauwde hij, met een stem die beefde van woede. 'Vandaag mogen jullie dan hebben gewonnen, maar jullie hebben ons niet gebroken. De Orde zal zich herstellen, en als het eenmaal zover is, dan gaan we door tot Talon vernietigd is. Deze oorlog is nog niet voorbij. Integendeel. Hij is nog maar nauwelijks begonnen.'

Ik trok een gezicht en stond op het punt om iets uitdagends en beledigends terug te zeggen. Ember keek echter op van het lichaam van de soldaat en richtte haar blik op de mensen.

‘Zo hoeft het niet te gaan,’ zei ze met zachte, beheerste stem. ‘Sommigen van ons willen niets met Talon te maken hebben, of met de oorlog. Sommigen van ons proberen gewoon te overleven.’ Ze keek St.-Anthony strak aan. ‘Garret wist dat. Daarom ging hij ook met je mee, daarom zette hij alles op het spel om de Patriarch te ontmaskeren. Talon gebruikte de Orde om draken te doden die zich aan de organisatie hebben ontworsteld. St.-Joris denkt dat we allemaal hetzelfde zijn, maar dat is niet waar.’ Bij het laatste woord haperde haar stem. Ze sloeg haar blik neer en staarde weer naar het lichaam van de soldaat.

‘We willen deze oorlog niet,’ mompelde ze. ‘Er zijn al veel te veel doden gevallen. En moet een manier zijn om hier een eind aan te maken.’

‘Die is er ook.’ De stem van de mens was toonloos. ‘Er komt een eind aan wanneer iedere draak op de aardbol is vernietigd. Niets minder. Zelfs als wat je zegt waar is, dan zal St.-Joris niet zwichten. De Orde zal nooit de missie opgeven om de wereld te bevrijden van de dreiging die jouw soort vertegenwoordigt. Wat er vandaag is gebeurd, heeft juist bewezen hoe verraderlijk draken eigenlijk zijn. Misschien was Talon dit al vanaf het begin van plan, om de Orde een zware klap toe te brengen door de Patriarch uit te schakelen.’

‘Ben je nou echt zo dom?’ vroeg ik, en de drie mensen draaiden abrupt hun hoofd naar me toe. ‘Is de Orde zo blind en zo star, dat er geen enkele ruimte is voor een andere manier van denken? Open verdorie je ogen, St.-Joris. Er staan twee draken voor je neus die net zo’n hekel aan Talon hebben als de Orde. En als je werkelijk denkt dat dit een of ander doordacht plan van de organisatie was om van de Patriarch af te komen, dan heb je daar niet goed over nagedacht. Waarom zou Talon de Patriarch willen doden terwijl ze alle touwtjes in handen hadden en via de Patriarch macht konden uitoefenen over de Orde? Wij...’ Ik gebaarde naar mezelf, Ember en de roerloze sol-

daat. ‘...móésten deze samenzwering wel aan het licht brengen, anders was Talon jullie blijven gebruiken om ons te vernietigen. Misschien moet je eens goed bedenken wat dat betekent.’

Het viel me op dat St.-Anthony nog steeds naar Ember keek, die naast de soldaat geknield zat, met zijn hand in de hare geklemd. Zijn blik was verscheurd, zijn voorhoofd gefronst. Maar toen sprak de man met het ooglapje weer, en zijn toon was nog precies even hard en koud als eerst.

‘Neem Sebastian mee en ga hier weg,’ zei hij, achteruit stappend. ‘De Orde zal jullie niet achtervolgen, in elk geval niet vandaag. Maar er komt een afrekening, draak. En als het zover is, dan stel ik voor dat je zo ver mogelijk wegblijft, of met je soortgenoten ten onder gaat. Martin, St.-Anthony,’ zei hij, en hij liep naar het lichaam van de Patriarch, dat een aantal meter verderop in het bloederige zout lag. De man die Martin heette, volgde hem meteen, maar Tristan bleef even staan, starend naar Ember. Daarna draaide ook hij zich stijfjes om, en hij marcheerde met rechte schouders achter de man aan. Geen van beiden keek nog om.

Ik knielde, legde mijn hand op Embers arm en boog me naar haar toe. ‘Wes komt eraan,’ zei ik. ‘We zijn hier zo weg.’

Ze knikte zonder op te kijken. ‘Denk je... Denk je dat hij het zal redden?’ fluisterde ze.

Ik wilde haar niet overstuur maken, maar ik wilde ook niet liegen. Ik wilde haar geen valse hoop geven. ‘Ik weet het niet, Furie,’ prevelde ik. ‘Hij heeft veel bloed verloren. Ik weet niet of die kogel een van zijn organen heeft geraakt, maar... hij is er niet best aan toe. Ik denk dat je jezelf op het ergste moet voorbereiden.’

Ze sloot haar ogen, en een traan gleed over haar wang toen ze haar hoofd boog. Mijn draak roerde zich, en ik voelde een bittere brok in mijn keel. Ik dacht terug aan wat ze tegen de soldaat had gezegd toen hij stervend in haar armen lag, de gefluisterde bekentenis die over

haar lippen was gekomen toen de mens zijn bewustzijn verloor. En ik wist dat ze die dingen nooit tegen mij zou zeggen.

Tenzij hij dood was.

Ziek van mezelf, ziek van de lelijke, donkere gedachten van mijn innerlijke draak, stond ik op en liep ik weg om vervolgens de kale horizon af te speuren.

Goed. De Patriarch was dood. We hadden bereikt wat we ons hadden voorgenomen. Niet dat we de man per se hadden willen vermoorden, maar we hadden hem wel ontmaskerd in de ogen van de Orde en een eind gemaakt aan de samenzwering tussen hem en Talon. De organisatie kon niet langer bij de Orde aan de touwtjes trekken, omdat hun marionet was uitgeschakeld. Dit zou chaos veroorzaken bij St.-Joris, en ze zouden de dood van hun leider willen vergelden, maar het zou ze in elk geval een poosje bezighouden. En terwijl zij bedachten wat ze moesten doen, kon ik mijn ondergrondse netwerk nog beter verbergen en beschermen tegen de onvermijdelijke revanche die zou volgen.

Maar daarmee waren onze problemen met Talon nog niet opgelost.

Ik huiverde terwijl ik de zon langzaam over de vlakte zag kruipen en de horizon rood zag kleuren. Er broeide iets; ik kon het voelen. Talon loerde op ons, en de dood van de Patriarch zou ook bij hen een reactie uitlokken. Misschien waren ze dat al die tijd van plan geweest. Ik voelde me net een pion in een schaakpartij – eentje die zojuist de looper had geslagen, maar vervolgens werd bedreigd door de dame, die glimlachend vanaf de andere kant van het bord naar hem keek.

Ik fronste mijn wenkbrauwen en riep mezelf tot de orde. Ik moest niet zo paranoïde doen. Zelfs als Talon deze uitkomst had verwacht, dan zou dat onze plannen niet hebben veranderd. We hadden de Patriarch hoe dan ook moeten ontmaskeren, en alles zou evenzogoed tot deze situatie hebben geleid, naar de dood van het hoofd van de Orde en de levensbedreigende verwondingen van de soldaat die had bewezen dat zijn voormalige leider een verrader was.

Ik keek achterom naar Ember en de mens, bij elkaar gekropen op de kale, onverbiddelijke vlakke. Het gezicht van de soldaat was net zo wit als het zout van de ondergrond, en de helft van zijn bloed, plus waarschijnlijk een deel van het mijne, droogde al op in de zon.

Probeer niet dood te gaan, St.-Joris, dacht ik tot mijn eigen verbazing. Vanaf nu wordt het nog een veel groter gekkenhuis, en het is verdraaid handig om jou in de buurt te hebben wanneer de hel losbreekt. Als Talon besluit om met man en macht achter ons aan te komen, dan zullen we alle hulp nodig hebben die we kunnen krijgen. Bovendien zal Ember het je nooit vergeven als je nu doodgaat.

En ik heb geen zin om de rest van mijn leven met een verdraaide geest te moeten concurreren.